220. številka. Ljubljana, v sredo 24. septembra. XVII. leto, 1884.

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.
Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.
Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.
Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Z dnem **1. oktobra t. l.** se prične naročevanje za zadnje četrtletje tega leta.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld.	— kr.
„ pol leta	6 „	50 „
„ četrt leta	3 „	30 „
„ jeden mesec	1 „	10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld.	— kr.
„ pol leta	8 „	— „
„ četrt leta	4 „	— „
„ jeden mesec	1 „	40 „

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

Upravništvo „Slov. Naroda“.

V Ljubljani 24. septembra.

Govoriti nam je danes o najnovejšem odloku z dne 12. julija t. l., s katerim se je v tretjem in četrtem razredu ljudskih šol Ljubljanskih s početkom novega leta slovenščina kot učni jezik odstranila, na njeno mesto pa posadila nemščina. Stvar je eminentne načelne važnosti, vzbudila je senzacijo v poslaniških krogih, presenetila je naš mestni zastop, ki je jedva iz časnikov poizvedel o tej našej najmlajšej pridobitvi, in navdala je vsacega rodoljuba z občutki, katerim niti pristnega izraza dati ne smemo, ako hočemo, da pride naš list našim naročnikom v roke.

Pisati moramo torej jako previdno in hladnokrvno. Obrisati hočemo senzačnega odloka zgodovino, kolikor nam je pristopna, ob jednem pa zavrniti najnovejšega dnevnika zvijaške razpeljave v tem vprašanji.

Zgodovina tega odloka je naslednja: Pred dvema letoma je mestni zbor Ljubljanski sklenil, da se slovenščina upelje kot učni jezik za vse razrede v ljudskih šolah, in ko je deželni šolski svet kranjski ta sklep potrdil, se je tudi dejanski izvel in slovenščina bila je učni jezik in vsakdo je mislil, da tako tudi ostane, kar trešči mej nas omenjeni odlok. Občno osupnenje! Vse povprašuje: kako? od kod? A odgovor na to vprašanje bil je težaven. Zastop mesta Ljubljanskega, ki mora vzdrževati ljudske šole in ima torej gotovo in zakonito pravico odločevati o jeziku, o tem ničesar ne zna, čital je ta glasoviti odlok tudi še le v časopisih. Deželni šolski svetniki so isto tako presenečeni, kajti nobeden se ne spominja, da bi se bilo kaj jednacega v kakej seji obravnalo kamo-li sklepalo, vsakdo je gledé tega vprašanja „peregrinus in Israel“, izimši jedinega urednika Šukljeja, ki vé povedati, kako se je porodil ta odlok, in kateri kot pravcati „advocatus diaboli“, poleg tega pa menda tudi v svojej lastnosti kot poslanec dolenjskih mest to naredbo zagovarja in opravičuje. Argumentuje pa naš čudak tako, da, akoravno je deželni šolski svet začetkom tega leta odobril mestnega zbora nasvete ter zaukazal, da se ima nemški jezik stoprav od tretjega razreda pričenši vsprejeti mej obligatne učne predmete, s tem stvar še ni bila rešena. Ljubljana ni čisto slovenska, v njej živi tudi do 5000 Nemcev, ki so poslancu dolenjskih mest posebno na srce prirastli. Na te se je moralo tudi ozirati. In tako je prišlo, da je naučno ministerstvo „z odlokom z dne 2. marca 1884 št. 238 naznanilo deželnemu šolskemu svetu, da sicer odobruje njegove sklepe gledé slovenskih šol, da pa ob jednem kategorično zaukazuje ustanovitev javnega zavoda z nemškim učnim jezikom za otroke nemških starišev. Ob istem času se imajo uživotvoriti učni zavodi obojih kategorij — tako se je glasila koncizna naredba visokega ministerstva.“

Verujemo, da je ministerstvo izdalo res to naredbo, a vprašamo, je li bilo treba izvajati jo na tak način, ki ne ugaja niti intenciji ministerstva? Naj se g. Šuklje nikar ne sklicuje na šolo v Liberci, kajti nikdar bi se ondu ne bilo odredilo, da se morajo, dokler česke šoleni, vsi nemški učenci poučevati v češčini. V Ljubljani pa, kjer je v preteklem letu bilo na mestnih deških in dekliških šolah 89 nemških 1462 pa slovenskih otrok, uvel se je ta vratolomni eksperiment v g. Šukljeja posebno zadovoljnost, ne glede na to, da je mestni zbor še le pred par meseci izjavil, da takoj sezida nemško šolo, ko bi se to zahtevalo vsled istinite potrebe in dotična gospoda imela je toliko hitrico, da vsled „koncizne naredbe“ ministerstva mestnemu zastopu niti ukazala ni, da se mora nemška šola otvoriti, ampak kar na vrat na nos uvela se je nemščina.

Ničesar druzega se ni storilo, nego stavilo se je 5 statističnih vprašanj na mestno županstvo in za odgovor določil se je kot **zadnji obrok 18. dan julija t. l.** Ker se je pa gospodi menda mudilo, neso počakali, da doteče ta obrok, ampak v 12. dan julija t. l. izdali so že omenjeni odlok, kar je vsekako resnega premisleka vredno.

„Kedo je kriv?“ povprašuje sedaj s hlinjeno naivnostjo najnovejši dnevnik. Kdo drugi, nego tisti, ki tako vpraša! Iz gorečnosti, s katero to naredbo zagovarja, sme se vsaj tako sklepati, zlasti pa, ker ni prvi pot, da se tako iskreno poteza za Ljubljanske Nemce. O realki bil je govor, ko je g. Šuklje prvikrat elegantni svoj rapir potegnil za zatirane Nemce, sedaj pa je zopet povodom omenjenega odloka za umestno spoznal, zagovarjati nemški živelj, da si do sedaj še nikdar in nikjer nesmo čuli, da bi ga bili Nemci izbrali svojim zastopnikom, marveč volili so ga prepotrpežljivi slovenski prebivalci dolenjskih mest in sicer na podlagi narodnega programa.

A za svoje volilce in njih slovenski značaj se menda malo briga, kajti njemu ni za stvar, njemu je le za osobo, kar je baš v članku „kedo je kriv?“ sijajno dokazal. Kakor v znani basni o volku in jagnjetu na potoku, hotel je vso krivdo navaliti na šolski odsek, v katerem je lani še on sam predsedoval, v katerem pa sede sedaj drugi možje, takozvani radikalci, „Narod“-ovi in „Slovanovi“ pristaši. Tem je hotel jedno zasoliti, a spodletelo mu je, kajti šolski odsek mu nema niti najmanjše krivde, ker ni dobil v roke niti „koncizne naredbe“, niti osodepolnih „ubogih petero vprašanj“, niti senzačnega odloka. „Elegantni rapir“ mahal je torej po praznem vzduhu. Tudi zabava!

Ker je po tem takem Šukljeja trditev, da je šolski odsek to zakrivil, neosnovana, bosa, ali še določneje povedano: navadna laž, ker drugega nikogar ni imenoval, kateremu bi se omenjeni odlok

LISTEK.

Kitaj in njegove naprave.

(Dalje.)

Častenje prednikov.

Častenje prednikov je podlaga vsega nravstvenega življenja kitajskega. Prednike častiti mora vsak Kitajec, kakor kristijan moliti. Vsaka rodbina časti svoje prednike. Če je rodbina bogata, je shodišče, kjer časte prednike, veliko kakor cerkev, v njem biva vedno duh rodbine, kakor sveti ogenj. Stene shodišča so pokrite z napisi, kateri ne naštevajo samo imen prednikov, temveč tudi njih zasluge in naslove. Ti hrami neso nič druzega, kakor žilišče prednikov. Ob določenem času sbajajo se vsi člani rodbine v hramu prednikov, da časte njih spomin. Častenje prednikov je jednako razširjeno v vseh razredih prebivalstva. Smrt ne uniči sorodstven zveze, a jo še le posveti. Pri nas pokojnikov nikdar ne pozabijo. Ranjke pozabljati je zapadna navada. Tu se ohrani samo spomin ljudij, ki imajo velike zasluge za državo, o prednikih „sploh“ pa nič ne vedó. Redko dobiš rodbino, ki ti ve po imenu kaj povedati o svojem pradedu, še redkeje ti vedo kaj povedati o prababici. Jaz sam sem slišal, kako so se norčevali iz umrših prednikov, — to je zanimljiv znak noveje civilizacije, prednike nazivljajo „starce“ in dajo tej besedi nek poseben zaničljiv pomen. Ubogi stari! vas cenijo manj, kakor star porcelan ali preproge. Nikdo se ne spominja brezštevilnih imen, načrtanih na grobnih kamenih. Bil sem že na pokopališčih. Kak žalosten prizor nam predstavljajo. Od časa počrnele imortelke krase stare gomile, nikjer nesem videl svežih cvetlic. Proklinjal sem te imortelke, — te cvetlice brez duha in svežosti; one nikoli ne ovenó in neso nič druzega kakor simbol licemerstva! — Mi pokopujemo svoje pokojnike na visokih gorah, ki obdajajo naša mesta. Navadno si prizadevamo izbrati najvišjo goro, da bi bile gomile bližje neba. Grobni spomeniki naših prednikov ohranijo se na veke sredi neumrljive prirode.

Slovesno častenje prednikov je v Kitaji dvekrati v letu spomladi in jeseni, ta dva obletna praznika zberé se vsa rodbina. Ti člani rodbine, kateri pridejo od daleč, nastanejo se v kočah, postavljenih poleg zbirališča, v kojem časte prednike; pri bogatih rodbinah ta zidanja dosežejo ogromni obseg; drugi čas se pa ti prostori porabijo za šole, in ker se ti hrami navadno stavijo zunaj mesta, se po leti rabijo tudi za počivališča. O ženitvah, in kadar kdo napravi izpite, tudi rodbina obišče svoj rodbinski hram prednikov in deli ž njimi svojo radost.

Car časti spomin državnikov, ki so izvrstno opravljali svoje dolžnosti; on jim ne postavlja kipov, ampak zida na njih gomilah hrame, v katerih potomci slavijo prednike. Ob letnem slovesnem spominanji ne prihajajo v te hrame samo sorodniki umrlih dostojanstvenikov, ampak tudi carjevi odposlanci. Na vsakem hramu je nadpis, ki nam pripoveduje ime in naslov dostojanstvenika, pa tudi njega zasluge za državo. Pa podobno čast skazuje car v jako redkih slučajih.

O otrocih.

V Evropi so razširjene jako strašne vesti o položaji otrok v Kitaji. Nekateri se celo predrznejo trditi, da so videli, kako sami roditelji mečejo svoje otroke živalim, da jih požró. Evropci verujejo tem

zarezal na rovaš, ker deželni šolski svetniki z vso odločnostjo zanikavajo, da bi bili kdaj kaj tacega sklenili (in ob jednem protestujejo, da bi bil deželni šolski svèt „podredjeno oblastvo v vsakem oziru“, kakor Šuklje uči), ker je vsa ta zadeva zavita v nekako mistično temoto in ni možno razumeti, zakaj je bila zaradi „**ubogih** petero vprašanj“ zaradi „mrvice statističnih dat“, tolika nujnost, da se niti prvemu faktorju, mestu Ljubljanskemu ničesar naznanilo ni, zahteva javno mnenje in žaljeni čut naroda, da se njega zastopniki na merodajnem mestu oglase in z vso odločnostjo zahtevajo pojasnila, ter skrbé, da se omenjeni odlok kakor hitro mogoče razveljavi.

Tu gre za našo mladino, „nado bodočnosti“. Gosp. Šuklje se sicer „porogljivo nasmehne“, ko čuje obrabljeni izraz „o nadi bodočnosti“, mi pa moramo z vso vnetostjo skrbeti za naš naraščaj, kajti „porogljiv smeh“ imamo samo za specijalen slučaj, ko se namreč spominjamo, da smo v gotovo osobo stavili svoje nade, a bili tako kruto varani.

O živinskih „potnih listih“.

Gledé tega vprašanja, ki je baš na dnevnem redu, dobili smo iz poslaniških krogov in sicer od moža, ki ima izredne praktične skušnje in jako bistre nazore, naslednji, vse pozornosti vredni sestavek:

„Kakor razvidno iz deželnoodborovega poročila, so občine za izdavanje živinskih potnih listov pobirale takso od 5 do 10 krajcarjev, ter jo potroševale deloma za nakup potnih listov, v ostanku pa za občinske potrebščine — in sicer toliko časa, dokler je ministerstvo izreklo, da občine ne smejo zahtevati višjega plačila, nego kar zadostuje za povračilo tiskovnih stroškov, tako, da se sedaj pobira za vsak živinski potni list malenkostna taksa dveh krajcarjev.

Ta taksa, ki se plačuje za izdavanje živinskega potnega lista, ne pa za ogled živine pred izdavanjem potnega lista, se je tako udomačila, da je po mojem mnenji skoraj težko jo povekšati, ker se v normalnih časih, — kadar je namreč živina v domačem in sosednjem okraji zdrava — navadno ne ogleduje živina pred izdavanjem potnega lista, ampak se živinski potni list napiše brez vsega ogleda; ogled po strokovnjaku (c. kr. živinozdravniku) se še le izvršuje pri ustopu živine na sejmišče, — tako se ravna — kolikor je meni znano — po vsem Kranjskem.

Sicer je po mojem mnenji dvakratni ogled živine, namreč pred izdavanjem potnega lista in pred uhodom na sejmišče, neizpeljiv, zlasti v velikih občinah, katere izdavajo na leto čez 2000, podaljšujejo pa čez 1000 potnih listov; koliko dragega časa bi gospodarji zgubili, ko bi morali za vsak potni list svojo živino prignati do daljnega občinskega urada, mi pač ni treba posebej razlagati.

Za županstva, obložena s premnogimi posli, in za posestnike bi bila olajšava, če bi po več krajih občine umni gospodarji ta posel smeli opravljati, kar bi morala vlada v posebni okrožnici občinam objaviti, ker je mnenje razširjeno, da se smejo živinski potni listi izdavati samo pri občinskem uradu. Seveda bi mogla ta okrožnica odločno jasna biti, tem bolj, ker celo vrhovna administrativna oblast, ministerstvo notranjih zadev, jedno in tisto stvar jedenkrat černo, drugikrat pa belo raztolmači, v jedni in tisti stvari dvojno, ravno nasprotno stališče zavzema — vsaj jaz imam ta utis, če berem pa prvi strani deželnoodborovega poročila, da po ukazu c. k. ministerstva notranjih zadev z dne 22. julija 1882 spada izdavanje živinskih potnih listov in ogled živine mej občinske dolžnosti „izročenega področja“ na tretji strani pa ravno nasprotno, „da vsled ukaza ministerstva notranjih zadev dne 16. junija 1883 spada izdavanje živinskih potnih ter ogledovanje živine mej občinske dolžnosti lastnega področja“.

Tudi je želja opravičena, da bi nadzorovanje živinskih sejmov vsaj v normalnih časih izvrševali cenejši izvedenci (mesoogledniki, domači živinozdravniki) nego drago plačani c. k. živinozdravniki, ki samo za jeden sejm dobivajo do 16 gld. plačila, tako da to plačilo presega pogostem štantnino, da morajo tedaj občine doplačevati primanjkljaj iz občinske blagajnice; še celo v tem slučaji, se prisoja živinozdravniku plačilo, kedar je sejm doma na uradnem sedeži c. kr. živinozdravnika, dočim nobeden drugi uradnik ne dobiva odškodnine za tako imenovana „loco-poslovanja.“

Napravil sem te kratke opazke, da bi visoka vlada izvrševanje omenjenih poslovanj cenejše uravnala, ter na ta način občinam in gospodarjem mnogo nepotrebnih stroškov prihranila.“

Deželni zbor kranjski.

(IV. seja 19. septembra.)

Izroči se več peticij, mej drugimi: peticija Ljubljanskega mestnega odbora, naj bi deželni zbor obravnaval in vsprejel, novi mestni štatut. Deželni glavar hoče izročiti mestni štatut v pretres in poročanje upravnemu odseku.

Poslanec župan g. Grasselli pa omenja, da predmet spada sicer mej upravne stvari, ali ker ima upravni odsek z drugimi stvarmi že dovolj posla, predmet mestnega štatuta pa je jako obširen, naj bi se isti izročil posebnemu odseku sedmih udov, kateri se ima voliti koncem seje.

Poslanec Dežman se temu predlogu protivi, češ naj se ravna po dosedanjej praksi in mestni štatut izroči deželnemu odboru v pretres in poročanje.

Poslanec g. župan Grasselli pravi, da, ko bi se vsprejel predlog g. predgovornika Dežmana, bi se vsa stvar le zavlekla, to je tudi jedini namen protivnemu predlogu. Ako bode potreboval odsek, kateri se izvoli za pretres mestnega štatuta, še posebnih dat, se bodo iste potom deželnega odbora že dobile.

Pri glasovanji se ovrže predlog g. Dežmana, in vsprejme se predlog g. poslanca Grassellija.

Deželni predsednik g. baron Winkler predloži vladni predlog o pogozdovanji Krasa.

Gospodu baronu Apfaltrernu dovoli se dopust za 8 dnij.

Poslanec g. Luckman stavi z drugimi nemškimi poslanci jako osorno pisano interpelacijo do c. kr. vlade. Že letošnje leto dne 29. maja so udje kranjske hranilnice v Ljubljani sklenili ustanoviti nemško ljudsko šolo v Ljubljani in v ta namen volili 100.000 gld., poleg tega pa darovali 50.000 gld., da sozidajo delavcem v Ljubljani cena stanovanja.

Ta dva sklepa kranjske hranilnice odobravalo je veselo vse prebivalstvo Kranjske. (Občni oho-klici narodnih poslancev.) Kranjska hranilnica ima rezervnega zaklada 1,423.011 gold. in tudi lansko leto je imela do 141.000 gold. dobička. Torej je bil prej navedeni sklep strogo v smislu §. 20. hranilničnega regulativa. Čudno je torej, da v štirih mesecih še ni došlo potrebno potrjenje vlade. Misli se v obče, da so uplivale na vlado divje strankarske strasti (wilde Partheileidenschaften) in tako je vlada navalila nase sum, da odobrenje zaradi tega brez vseh uzrokov zavlačuje. Interpelantje konečno vprašajo, kateri so uzroki, da se dotični sklepi tako izredno dolgo ne potrde in kdaj misli c. kr. vlada iste potrditi.

Deželni predsednik baron Winkler izjavlja, da bode na stavljeno interpelacijo odgovoril v prihodnji seji deželnega zbora. (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. septembra.

Predvčeraj sta bila v Pesti avstrijski in ogerski ministerski sovet, v katerih se je posvetovalo o predlogah za **delegacije.** Včeraj je bil skupen ministerski sovet.

Nemški liberalni listi se jeze, da **češki** deželni zbor ni izročil Herbstovega predloga o omejitvi okrajev po narodnostih posebnemu odseku, ampak odseku za občinske in okrajne zadeve. S tem je namreč izrekel deželni zbor, da je to navadna administrativna zadeva. Nemci so jej pa hoteli dati velik političen pomen. Iz Herbstovega dolgega govora pa tudi lahko posnamemo, kaj je gnalo njega, da je predlagal upeljavo takih okrajev. S tem on pač ni nameraval napraviti miru mej narodnostmi, vsaj za to so liberalci poprej imeli dovolj časa, ko so bili v večini. Tisti del njegovega govora, ki se tiče sprave obeh narodnosti, je bil le zato, da se pravi namen tega predloga zakrije. Glavna stvar leži v teh besedah vodje českih Nemcev, da se mu nerazumljivo zdi, da bi uradnik v nemških okrajih moral češki znati. S tem se hoče tedaj samo to doseči, da bi se Nemcem ne bilo treba učiti češčine, ako hočejo nastopiti kako javno službo. To ravno bi pa utegnilo imeti za Čehe slabe posledice. Ker ni misliti, da bi Nemci bili zadovoljni s tem, da ostanejo v službi samo v prvej inštanci, bi se morale druge inštance tako uravnati, da bi pri njih mogli nastaviti take uradnike, to je pa samo mogoče, ako se razdeli deželno in višje deželno sodišče, ter namestnija v nemški in češki oddelek, ali pa če se ti uradi skoro popolnem ponemčijo. Prvo bi peljalo k administrativnej delitvi češke kraljevine, poslednje bi pa ponižalo česko narodnost. Zato se ni čuditi, če bodo Čehi ugovarjali Herbstovemu predlogu s svojega stališča, če tudi je popolnem opravičen na prvi videz s stališča narodne jednakopravnosti.

Predvčeraj je v **gališkem** deželnem zboru grof Dzireduszycki utemeljeval svoj predlog, da se premene nekatere določbe deželnega šolskega zakona. Njegov predlog se po večjem ujema z novo šolsko novelo, sklenjeno v državnem zboru, zato je upanje, da bode ta zakon tudi dobil sankcijo. V svojem govoru je ta poslanec obžaloval, da so pravice dežele, kar se tiče šolstva, tako omejene. Upali smo, rekel je, da se bode kompetenca deželnega zbora razširila tudi na srednje šole, pa se še v zadevi ljudskega šolstva krati.

V **Bosni** in **Hercegovini** je sedaj novačenje. Predvčeraj je bilo novačenje v Serajevu za mesto, včeraj pa za okraj Sarajevske okolice.

---

pripovedovanjem, in žrtvujejo velike svote denarjev za odkup nesrečnih otrok. Jaz hočem povedati resnico.

Ljubezen roditeljev do otrok je jednaka po vsem svetu. To je prirojeno čuvstvo človeka, in Kitajci ne delajo nobene izjeme iz občnega pravila,

Res se nahajajo nekatere spridene osobe, ki v popolnej nezavednosti ali z namenom, skriti sledi prestopka, zavržejo revno bitje, ki se je ravno kar rodilo, pa na take slučaje se je oziralo v vseh zakonikih, kateri se pa pripetijo v Evropi ravno tako pogostem kakor v Kitaji. Revščina, pregreha in strah peljejo povsod k istim posledicam. Željo Kitajcev iznebiti se svojih otrok, je lahko umeti, govore nekateri, ker je število novorojenih gromadno vzlic strašnej revščini. Ta argument je lažnjiv prav v korenini: revščina pri nas ni tako velika, da bi na njo kazali s prstom, razen tega je pa več načinov pokroviteljstva revnim otrokom.

Pred vsem kaznujejo zakoni detomor, kakor umor bližnjih sorodnikov; dalje država na svoj račun skrbi za najdence. Privatne osobe tudi s svoje strani pomagajo revnim otrokom. Ustanavljajo za nje odgojališča v katerih najdejo zavetje in varstvo. Poleg tega je pri nas zakon, ki nagraduje babice, katere prineso najdeno dete ali odkrijejo detomor.

Naši zakoni so jako strogi: za zločinstvo se ne kaznuje samo osoba, ki je je zakrivila, ampak tudi glavar rodbine in bližnji sosedje, prvi kakor neposredno odgovorni, poslednji pa kakor soudeleženci.

V prejšnjih poglavjih sem že povedal, da se povekšanje rodbine pri nas ne smatra za nesrečo. Posebno pa gledajo na otroke moškega spola, kajti po njih se podaljša rod.

Redkokedaj se sliši o detomorih v mestih, kjer so sredstva za življenje obilnejša, kakor v vaseh. Pa zato je v vaseh nek običaj, ki ima jako dober upliv na odgojo otrok, zlasti deklic. Ko se rodi dete moškega spola, mu po navadi takoj izberó bodočo ženo. K sosednjej rodbini vzamejo malo dekletce, in je vzgojujejo isti čas in v isti hiši z njenim bodočim ženinom. Izgojuje se kakor član iste rodbine.

Pa je še tudi nek drug sposob, da se revni roditelji izognejo pomanjkanja in zagotove bodočnost otroka ženskega spola — to je, da prodajo otroka v bogato rodbino, v službo.

Beseda „prodaja“ draži delikatno uho in spominja nekoliko na rabstvo, v resnici pa ni nič tacega. Prodani otroci žive pri rodbini, ki jih je kupila, le do polnoletnosti. Kadar so polnoletni jim dajo doto, jih omože, ter postanejo svobodni. Ženske prodane v otročjih letih, uživajo vse pravice, katere jim gredo po materi, in njih rojstvo jih nikakor ne onečaščuje.

Ta običaj je prej priporočanja kakor graje vreden, ker lajša življenje mnogoštevilnim rodbinam in zabranjuje detomore.

V Kitaji je, kakor povsod, mnogo rodbin, katere drže vse otroke doma in za nje ljubeznivo skrbe! Mati, ki gre delat na polje, vzame sabo dva otroka: jednega priveže na ramo, druzega pa v gube svoje obleke, — in ona se smijata ptičkom, ki letajo okrog njih, tedaj ko mati težko dela.

V večjih mestih videl sem večkrat otroke v obešenih jerbaščkih čakati, da se povrne mati. Da! mnogo težav in nevarnostij prinaša revščina; ona ne pozna teh ugodnosti, katere daje bogatsvo!

Inozemski misijonaji osnovali so pri nas mnogo bolnic in šol. Ti zavodi skazujejo mnogo dobrot ubogim razredom, in jaz ne bodem kritikoval naprav, ki dajo dobrote. (Dalje prih.)

Vnanje države.

V Bruselji izhajajoči „Nord“, ki je v zvezi z rusko vlado, pravi, da je **shod treh cesarjev** v Skierniewicah slovesno utrdil mejnarodni mir. Posvetovalo se je, kako utrditi splošno varnost in blagostanje nasproti anarhističnim atentatom, in kako preprečiti, da kaka vojna ne bode rušila miru. Zato so pa tudi vsi evropski listi razen revolucijonarnih z veseljem pozdravljali ta shod. — V oficijalnih turških krogih so tega mnenja, da je shod treh cesarjev bil obrnen proti Angliji, zato jih je pa tudi jako razveselil. Najbrž bodo pa Turke nade tudi sedaj goljufale.

V **vzhodnjej Rumeliji** sti sedaj dve stranki. V provincijalnem sobranji imeli so do zdaj večino Starobolgari, ki so privrženci prejšnjega generalnega guvernerja Aleko-paše in nasprotniki sedanjega. Privrženci Krestoviča se pa imenujejo Mladobolgari. Gaslo te stranke je neki: „Bolgarija za Bolgare!“

Papež je neki zaukazal, da se ustanovi v žandarmerijskej kosarni v Vatikanu za slučaj kolere bolnica. V ta namen je dovolil jeden milijon frankov. Izjavil je, da bode v to bolnico hodil obiskavat bolnike. To naredbo cerkvenega glavarja razni listi različno tolmačijo. S človekoljubnega stališča moramo jo le odobravati, kajti še vedno je nevarnost, da se strašna azijska morilka preseli v Rim in tedaj bode ondu jako treba dobro urejene bolnice.

Italijanska vlada hoče poprijeti inicijativo za urejenje mejnarodnih razmer. Minister Mancini opozoril je neki vlade, da je nujna potreba, da se napravijo mejnarodni sanitetni zakoni, ustanové mejnarodne bolnice ob Rudečem morji.

Francoski ministerski predsednik Jules Ferry se vrne koncem tega tedna v Pariz. Misli se, da bosti zbornici sklicani na 21. dan oktobra.

Danski državni zbor je sklican na 6. dan oktobra. Pričakovati je burnih sej. Liberalna opozicija bode vse sile napela, da vrže sedanje konservativno ministerstvo.

Članek **angleškega** časopisa „Pall Mall Gazette“ o slabem stanji vojnega brodovja ne bode ostal brez nasledkov. Veljavni možje angleški so se začeli baviti s to zadevo in premišljevati, kako bi se dalo temu odpomoči. Bivši pomorski minister Smith priznava v nekem javnem pismu, da je res, kar trdi omenjeni časnik, ter da je nujna potreba, da se takoj, ko se snide parlament, voli posebna komisija, da bode pretresovala to stvar in stavila nasvete.

Avstrijski, nemški in francoski zastopnik v Kajiri dobili só nalog v skupnej noti protestovati proti naredbi **egiptovske** vlade, da se ustavi amortizacija državnega dolga. — „République Française“ misli, da je to naredbo izdala egiptovska vlada na prigovarjanje angleškega nadkomisarja Northbrooka in hudo zaradi tega napada Anglijo.

Dopisi.

Od dolenjske meje, v septembru. [Izv. dop.] V tistem času, gospod urednik, ko je bila v Kočevji za let. leto okr. učiteljska konferenca, primahal jo je tja tudi „šomošter iz Grčaric, ali: g. Johann Posnik aus Mažern.“ — Ker ni slučajno nobenega odločenega referata imel („ergum“ je imel n. pr. dva), izbral si je gosp. Johann „aus Mažern“ — jednega na svojo pest! Pa ne, da bi dejali, gospod urednik, da Vam hočem „zbrigo“ delati, — poslušajte me dalje kako je bilo še — v tistem času.

Po sklenenej konferenci ter zaužitem kosilu namignil je „šomošter“ iz Grčaric, ali g. Johann P. „aus Mažern“ svojim Kočevsko-nemškim kolegom naj gredo ž njim v drugo krčmo v mestu, pa uzroka jim nij omenil, ali kaj hoče uzrok.

Ti kolegi šli so tedaj ž njim v tisto gostilnico ter se zbrali pri polnih čašah vina in piva krog svojega kolege, ki je bil baš tedaj izjemno korajžen in „fidel“, kakor že dolgo ne, kar je učiteljske „muke“ v Grčarcah na-se navalil si.

Med to svojo „dobro voljo“ in nemško družbo v krogu svojih nemških kolegov — pa privleče precartani „Johann aus Mažern daham“ na dan cel **pakelc** neke prezanimive brošure, katerej naslov se glasi: „Zur Lage der Deutshen in Krain.“ — (1884).

To delce je razdelil potem „der geniale Lehrer aus „Mažern“ — med svoje kolege, — izročivši vsacemu jeden eksemplar v premišljevanje in lolažbo!...

To, gospod urednik, je bolj natanko opisana tista nesprešana peteroperesna nemška deteljica, o katerej ste v 206. štev. „Slov. Nar.“ donesli malo notico.

O navedenem tem tihotapskem in pobalinskem rogoviljenji obavijestil je pa nekdo c. kr. okrajno glavarstvo v Kočevji, in gospod okr. glavar Hočevar pozval je tega vročekrvnega gosp. učitelja na odgovor in račun, ozir. mu zaukazal, izročiti nemudoma vse ostale eksemplare omenjene brošure okr. glavarstvu, katero je — mimogredè povedano — hotelo na to gledati, da bi si učitelj Posnik vsaj ne prouzročil kaj hudega . . . na duši ali na telesu!

Nasledki temu pokazali se bodo po končanej preiskavi, katera itak ne izostane.

Tako se tedaj godi „den Deutschen in Krain“, da se je moral postaviti za-nje v bran med Grčarskimi skalami živeči junak in „šomošter“ Poznik, kateremu seveda ni povšeči, da so ga deli ravno „nach Mažern“, wo die Lage eines deutschen Posnik, — eine durchwegs — bedauernswürdige ist!“ — In tako je tedaj bilo. O tacih in jednacih „epizodah“ govoriti dala bode še mnogo povoda ta dolgočasna jesen, ozir. „Die himmelschreiende Lage der Deutschen in Krain“ — oder nein, — könnt à sein!“ Vaš

Dolenjski pohajkovalec.

Iz Pulja 22. septembra. [Izv. dop.] (Kralj Milan; — naše pošte; — italijanska kultura:) Kakor sem iz gotovega vira poizvedel, namerava srbski kralj Milan I. pred svojim odhodom v Srbijo obiskati Pulj. Pogledati si hoče najbrž tukajšnji slovenski peš-polk št. 97, ki ima njegovo ime, kakor tudi c. kr. mornarico in pomorski arsenal. Veseli nas, da bodemo mogli pozdraviti v našem mestu slovanskega vladarja, če ravno je Milan menda nekoliko pozabil na svoj slovanski poklic.

Pogostem se čita o nerednostih na pošti, posebno pri razpošiljanji časopisov. Dasiravno bi tudi mi že davno imeli dovolj uzroka, se pritožiti, smo vendar le molčali. Zadnje čase so se pa začele te nerednosti tako pogostem ponavljati, da smo prisiljeni, se radi tega javno pritožiti. Posebno glede „Slovenca“; jeden dan ga dobimo, drugi dan zopet né, ne da bi bil konfiskovan. Ponedeljska številka je lepo romala v Ptuj, dasiravno je naslov lepo in različno tiskan desno „Pulj“, levo „Pola, Istrien.“

Našo čitalnico je doletela posebna čast. Puljski pobalini — ne vemo ali bosonogi, ali v glacé-rokovicah — so ji tablo in okna onesnažili z neko barvo, meneč, da so izvršili Bog-siga-vedi kak junaški čin. No, jedno je gotovo: Kdor je bil tako trdovraten, da do danes ni hotel verjeti v duševno superjoriteto Italjanov, ta je od danes naprej o nji osvedočen. Ali pa tem junakom neso dale mirno spati lovorike, katere si nabirajo njihovi bratci v Gorici, ki jednako kvarijo slovenske firme. Slobodno jim, vsak si išče one zabave, katera je primerna njegovi izobraženosti. Toliko pa jim bodi povedano, da fakta ne bode nikdar s sveta spravili: da Istra so bila, so in bodo na vekov veke slovanska tla. —č.

Iz Orehka 21. septembra. [Izv. dop.] (Odgovor „Slovencu“ št. 210 dne 12. sept.) Gospodje podpisovalci trdite, da neste bralci „Slovenskega Naroda“, zakaj ne? In kako potem veste, kaj je v njem?

Vaš dopisovalec je pozabil resnico izraziti: da neste bralci nobenega lista.

Kar se tiče volitve, o njej gospodje podpisovalci ne morete in ne smete ničesar izrekati, ker neste bili osobno pri volitvi, naših govorov in odgovorov neste čitali! Torej, po kakem potu pridete v naš narodni tabor? Dalje govorite, da se razžaljene čutite. Zakaj? Mi nesmo nobenemu čez čast segli, resnico hočemo govoriti in trditi.

G. Fr. B. ima domačijo v Orehku, toda z obširnim zemljiščem; poleg tega si prizadeva s svojim kmalu 2 leti trajajočim uradovanjem pri spoštovani trgovski hiši pošteno svoje premoženje povekšati; on se ne klati, in se mu ni treba klatiti po okolici, kakor vi z lažnjivimi podpisi svetu pokazati hočete. Dalje pravite, da mu bolj gostilna kakor cerkev diši. To Vam vestno odgovorimo, da ga vidimo mnogokrat v cerkvi in v gostilni, če pa ste radovedni vedeti, katera mu bolj diši, svetujemo Vam, da se obrnete do njega samega, in gotovo Vam bode vse še bolje razložil nego Vaš sporočevalec.

Gosp. S. je v svojem dopisu sam trdil, da ga bodo Orehovci morebiti v pratiko postavili, kar smo mu pa zanikali. Človek, kakor ga Vi imenujete, kakor Vi mislite, ni za glavarja postavljen, da bi bil postavljen nad Vas, g. dopisovalec in podpisovalci, imeli bi gotovo trdo vajo ž njim. Mi ne potrebujemo nobenega vodje; naš vodja je naša zdrava pamet. Vašim besedam o mojej dolžnosti odgovarjam za zdaj le to, da vsak pometaj pred svojim pragom in bode povsod čisto.

Naposled dovolite nam vprašati, kako je to, da ima Vaš dopis devet podpisov, ko jih je v resnici samo šest, ker trije podpisovalci so podpisani dvakrat pod istim imenom? Morebiti ste jih prvič podpisali, potem pa še podkrižali, zato da bi stvar bila bolj verjetna in gotova, ali pa, da bi bolj držalo?

Iz Kamnika 20. septembra. [Izv. dop.] Nekaka tišina zavladala je najedenkrat v našem Kamniku, dan za dnevom postaje hladneji in tujci, kojih se je bilo letos lepo število nabralo, bodi si, da jih je kolera k nam pripodila, bodi si, da jih je privabila romantična okolica Kamniška, zapustili nas bodo do malega, — le tu pa tam še kak tuj obraz, pa tudi ta izgine najpozneje v kacih dveh tednih, potlej bo pa začel pihati nam od planin hladen veterček, oblil ter poškropil nas prav krepko še parkrat hladen dež, — ter slednje zamêl nas — beli sneg.

Toda pardon! gospod urednik, vsekako sem hitro korakal, hotel sem le povedati ter potožiti nekaj, in to je, da nas je zapustil občespoštovani in priljubljeni gospod mestni zdravnik dr. Vaupotič, koji je celih 11 let bil neumorno marljiv pomočnik in skrben zdravnik Kamničanom, zlasti revežem. Njegova prijaznost, postrežljivost in požrtvovalnost bila je daleč v celem okraji dovolj znana. Res čestitati moramo Postojincem, da zadobé v svojo sredo g. dra. Vaupotiča, kot c. kr. okrajnega zdravnika zlasti pa ondotnim revežem, ker bodo gotovo pri njem zadobili prijazno pomoč, ljudomilega očeta, v bolezni pa skrbnega, neutrudljivega zdravnika. Kamničanom pa bo ostal v blagem spominu za mnoge in velike zasluge, katere si je nabral s svojim blagim srcem. Bog ga živi obilo let, ter ohrani bolehnemu človeštvu v pomoč!

Morebiti posije v teku časa tudi Kamniškim revežem, v katerih imenu pišem, solnčice mileje, ter ga pošlje v naše obližje, kjer bi ga marsikateri bolnik radostno vsprejel.

Domače stvari.

— (Nemški otroški vrt v Ljubljani) se bode v kratkem otvoril in so v ta namen že najeti prostori v poslopji F. Mahr-ove hiše. Naši Nemci ne bodo štedili z novci, da bi nalovili kolikor možno slovenskih otrok v svoj otroški vrt. Pripravljenega imajo dovolj denarja, da bodo otroke revnih slovenskih delavcev v Ljubljani preskrbeli s potrebnimi učili, skrbeli za hrano in tudi za obleko in jih tako bolj navezali na svoj zavod, katerega so ustanovili le v ta namen, da bi slovensko deco ponemčevali pri korenini. Kaj pa storimo mi Slovenci? Za vse drugo nas je skrb, na kaj tacega niti ne mislimo.

— (Praška „Politik“), za Skrejšovskega tako izvrstno uredovana, krenila je v zadnji čas popolnem s pravega pota. Iz Ljubljane donaša dopise, ki bi bili dostojni le najnovejšemu dnevniku, v dopisih iz Zagreba pa je popolnem madjaronska in nasprotna prizadevanjem hrvatskim. Kar „Politik“ o Hrvatih piše, to vse bi Tisza podpisal brez najmanjšega ugovora. „Politik“ izgubila je vso svojo nezavisnost, slovansko solidarnost pa izbrisala iz svojega programa, tako da prav britko pogrešamo nekdanje „Tribüne“ in želimo, da bi se ustanovilo kako novo glasilo.

— (Slovenske plakate) trgal je z zidu privatni pisač Karl Herger, a na Turjaškem trgu zasačilo ga je mestno redarstvo pri tem poslu, s katerem je hotel kazati svojo nemško omiko.

— (Iz Zagreba) se nam piše v 22. dan t. m.: Naše mestno predstojništvo proglasilo je nekako obsedno stanje. Vse hiše morajo ob 9. uri biti zaprté, navadne krčme ob 11. uri, hoteli, kavarne in druge ob 12. uri. Mladoletni delavci, vajenci in posli ne smejo po 8 uri več iz hiš. Prepovedano je zbiranje, popevanje po ulicah in trgih. Ko bi pa te in jednake naredbe še ne pomagale, obljubljena so v omenjenem proglasu še strožja sredstva. — Urednika „Slobodi“ g. Ivana Krajač-a so zaprli in sodnija je zapor potrdila.

— (Dobra kupčija z ovočjem.) V spodnjej Štajerskej opazujemo že nekaj let sem izredno živahno kupčijo z ovočjem, sosebno z jabolki, katera izvažajo kupci v Nemčijo. Tudi letošnja dobra letina privabila je zopet obilo nemških kupcev k našim sosedom, pri katerih so pokupili že skoro vse boljše pridelke. Zdaj pa prevažajo cele vagone napolnjene z lepimi jabolki v Berolin, Draždane, Vratislavo, Hamburg, Štetin itd. Tudi v Gradci se je ustanovilo na poziv grofa Attemsa društvo za kupovanje in prodajo jabolk boljše vrste in to vsprejemlje ponudbe iz vseh krajev. Zdrava in brezmadežna jabolka plačujejo Graški kupci izimši stroške za prevožnjo in posodo kilogram po 8 kr. — O južnej Štajerskej pisali so nemški strokovni listi že pred

leti: „das Obstland der Zukunft“. Kakor vse kaže, smelo bi se reči: „Obstland der Gegenwart“.

— (Veselo gostovanje) so imeli hlapci g. Ranzingerja, špediterja na Dunajski cesti. Ukrali so mu dva soda piva iz kleti in je židane volje popili. Ko je gospodar zvedel o tem gostovanji, pognal je pivske brate s stoloravnateljem vred iz službe.

— (Pri občinski volitvi v Mengši) v 22. dan t. m. so voljeni: Levec, Funtek, Dornik, Sirola, Jarc, Bokalič, Janežič, Mih. Staré, Anton Skok, Vidali, Zenčič, Žerovnik.

— (Poštarski defraudant) 19 letni Henrik Heine iz Črnomlja, dobil je službo poštnega ekspeditorja v Beli Peči, z ne ravno briljantno plačo 20 gold. na mesec in prostim stanovanjem. Sam predsednik g. Kapretz je opazil pri obravnavi, da je to jako mala plača, a nazadnje pri skromnem življenji bi se dalo že izhajati. A vse drugače naš junak. Že zgodaj je pričel po Ljubljanskih gostilnicah gledati v oči lepih natakaric in čestokrat je tudi iz Bele peči pridrdral z železnico, če tudi le za kratek čas, uživat veselja svetovne sladkosti. Za take zabave je pa bilo 20 goldinarjev na mesec premalo. Henrik Heine je tedaj po znanem izreku: „Wozu denn in die Ferne schweifen, das Gute liegt so nah!“ svoje posojilne operacije zvrševal kar v blagajnici c. kr. pošte v Beli peči in tako zginilo je v dobrih 6 mesecih 1601 gld. S 600 gld. napotil se je preko Trbiža in Dunaja v Hamburg, da bi jo popihal v Ameriko in tam poskusil srečo življenja. A preradovedna policija v luki v Hamburgu je natanko ogledala potni list in po tem ogledu ubežnika, ki je bil že 301 mark dal za karto v Ameriko na barki prijela in ga, namesto v Ameriko poslala nazaj na Žabjak v Ljubljano. Porotniki so ga, krivega spoznali in obsojen je bil na jedno leto ječe.

— (Parna tramvajska železnica na Reki.) Kakor se poroča z Reke, namerava vodstvo c. kr. priv. južne železnice napraviti parno tramvajsko zvezo mej Reko in Abacijo in je v ta namen že naročilo, da se sestavi dotični proračun o troških za to železnico.

— (Vabilo k slavnosti), katero priredi Ptujska Čitalnica v 5. dan oktobra t. l. v svojih prostorih „Narodnem domu“ v proslavo 20 letnega svojega obstanka. Vspored: 1. Zajec: „Večer na Savi“, moški zbor. 2. Deklamacija. 3. Govor; govori gospod čitalniški predsednik. 4. A. Leban: „Kislica sladka“, mešani zbor. 5. Nedvěd: „Pozdrav“, moški zbor z bariton-solo. 6. A. Leban: „Dijaška“, moški zbor. 7. Gerbić: „Slavčeku“, za ženski čvoterospev. 8. F. S. Vilhar: „Ukazi“, bariton-solo s spremljevanjem na glasoviru. 9. G. Ipavic: „Savska“, moški zbor. 10. A. Förster: „Vodnikov venec“, mešan zbor s spremljevanjem na glasoviru. Začetek ob 8. uri zvečer. Odbor.

— (Popravek.) V petem odstavku včerajšnjega „Poslanega“ se ima čitati: „Ne, proti takim bolestnim izrodkom se ne bomo obračali.“ Kako lepo se to sliši! Kako kristijansko! Vse drugače, nego ono Vašega mojstra, gosp. dopisnik: „bil sem brezoziren v boji — priznavam — vojaku podoben, ki pardona ne prosi, a ga tudi ne daje.“

Lek v dober kup. Bolujočim na želodci priporočati so pristni „Moll-ovi Seidlitz-praški“, kateri imajo poleg nizke cene najboljši lekarski uspeh. Škatljica z navodom uporabe 1 gld. a. v. Vsak dan jih razpošilja po poštnem povzetji A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njega varstveno znamko in podpisom. 1 (690—9)

Tujci:

dne 23. septembra.

Pri **Slonu:** Rossi z Dunaja. — Löwenthal iz Trsta. — Thuma iz Postojine. — Kaindl z Dunaja.

Pri **Maliči:** Ernst, Nowotny z Dunaja. — Pirker, Rysani iz Kočevja.

Umrli so v Ljubljani:

22. septembra: Ciril Zabukovec, gimnazijalec, 19 let, Dunajska cesta št. 15, za jetiko. — Pavla Skalar, klobučarjeva hči, 10 mes., Poljanska cesta št. 18, za božjastjo.

V deželnej bolnici:

18. septembra: Janez Arhar, gostač, 52 let, za edemom v možganih.

19. septembra: Barbara Traven, gostija, 70 let, za kroničnim katarom v črevesu.

20. septembra: Karol Kermec, delavčev sin, 3 ure, za plučno atelektozo.

21. septembra: Marija Kermec, delavčeva žena, 37 let, za jetiko — Barba Traven, gostija, 70 let, za kroničnim katarom v črevesu. — Janez Ravnikar, pisar, 36 let, za mrtvoudom.

22. septembra: Lorenc Petkovič, gostač, 65 let, za vodenico.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
23. sept.	7. zjutraj	739·24 mm.	+ 13·4° C	sl. svz.	jas.	5·10 mm. dežja.
	2. pop.	739·14 mm.	+ 21·8° C	sl. jz.	obl.	
	9. zvečer	739·90 mm.	+ 16·0° C	sl. jz.	jas.	

Srednja temperatura + 17·1°, za 3·2° nad normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 24. septembra t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	6	50
Rež, „	5	53
Ječmen „	4	39
Oves, „	2	92
Ajda, „	4	87
Proso, „	5	3
Koruza, „	5	20
Leča „	8	—
Grah „	8	—
Fižol „	8	50
Krompir, 100 kilogramov	2	67
Maslo, kilogram	—	96
Mast, „	—	82
Špeh frišen „	—	68
„ povojen, „	—	74
Surovo maslo, „	—	85
Jajca, jedno	—	3
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	64
Telečje „ „	—	70
Svinjsko „ „	—	66
Koštrunovo „ „	—	32
Pišče	—	50
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	1	60
Slama, „ „	1	51
Drva trda, 4 kv. metre	7	50
„ mehka, „ „ „	4	80

Dunajska borza

dné 24. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta		80 gld.	60	k.
Srebrna renta		81 „	70	„
Zlata ren		103 „	90	„
5% marcna renta		95 „	80	„
Akcije narodne banke		849 „	—	„
Kreditne akcije		287 „	90	„
London		121 „	60	„
Srebro		— „	—	„
Napol.		[illegible] „	66½	„
C. kr. cekini		[illegible] „	77	„
Nemške marke		59 „	65	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	124 „	50	„
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	171 „	75	„
4% avstr. zlata renta. davka prosta.		104 „	50	„
Ogrska zlata renta 6%		122 „	60	„
„ „ „ 4%		92 „	75	„
„ papirna renta 5%		88 „	65	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.		105 „	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115 „	25	„
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi		121 „	—	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice		109 „	—	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice		105 „	50	„
Kreditne srečke	100 gld.	176 „	50	„
Rudolfove srečke	10 „	19 „	—	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	104 „	75	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.		213 „	75	„

Poslano.

(15—29)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
IZ GIESSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuće piće,
i kas izkušan liek proti trajnom kašlju plućevine i želudca bolesti grkljana i proti měhurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.
Najboljša pitna voda pri epidemijah.

Fin med v satovjih
se dobiva pri (557—7)
Oroslavu Dolencu
v Ljubljani, v Gledaliških ulicah.

25. septembra 1884 dopoludne ob 9. uri začne se z odlokom c. kr. deželne sodnije v Ljubljani z dné 16. septembra 1884 št. 5664 dovoljena prostovoljna javna dražba na drobno

Janez Marolt-ovih posestev

na mestu teh in sicer:

hiša na Glincah pri Tržaškej cesti, s prodajalnico,

magacini, zemljišča v mestnem gozdu, na Viči, Dobrovi in Podsmreko.

Dražbeni pogoji ležé pri sodnijskem komisarji **dru. Franu Vok-u,** c. kr. notarji v Ljubljani, na ogled. (597—2)

Št. 15.203. (603—2)

Razglas.

V smislu §. 6 postave z dné 23. maja 1873 (drž. zak. št. 121) se javno naznanja, da bo prvotni imenik porotnikov za 1885. leto **od 22. do 30. septembra t. l.** v magistratnem ekspeditu razpoložen, da ga vsakdo lahko pregleda in v tem času svoje ugovore pismeno ali pa na zapisnik poda.

Po § 4 imenovane postave so službe porotnikov prosti:

1. Tisti, ki so že prestopili 60. leto svoje dobe za vsegdar;

2. udje deželnih zborov, državnega zbora in delegacij za čas zborovanja;

3. osebe, ki neso v dejanski službi, pa so podvržene vojni dolžnosti, za ta čas, ko so poklicane k vojaški službi;

4. osebe v službi cesarskega dvora, javni profesorji in učitelji, zdravniki in ranocelniki in tako tudi lekarji (apotekarji), ako uradni ali občinski načelnik za-nje potrdi, da jih ni moči utrpeti, za sledeče leto;

5. vsak, kdor je prejetemu poklicu v jednem porotnem razdobji kot prednji ali namestni porotnik zadostil, do konca prvega prihodnjega leta po pratiki.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 16. dan septembra 1884.

Župan: Grasselli.

Dve stanovanji

v 1. in 2. nadstropji na Slaninskem trgu (Speckplatz) v Sternovej hiši v **Kranji** se takoj oddasti **v najem** ali se pa ta hiša **proda** pod ugodnimi plačilnimi pogoji. — Kaj več se izve pri J. Stern-u in sinovih v Zagrebu. (592—3)

Umetne (32—71)
zobe in zobovja
ustavlja po najnovejšem amerikanskem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja **plombovanja** in vse **zobne operacije**
zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradeckyjevega mostu, I. nadstropje.

Mejnarodna linija.
Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvorazredni parniki te linije vozijo redno v Novi-Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „Germania“, 4200 ton, 10. oktobra.
„ „East Anglia“, 3200 „ okolu 25. „

Kajuta za potnike **200 gold.** — Vmesni krov **60 gold.**

Potniki naj se obrnejo na (552—16)

J. TERKUILE,
generalnega pasažnega agenta,
Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na **Emiliano d' Ant. Poglayen,** generalnega agenta v **Trstu.**

Za jesensko in zimsko sezono
priporoča
najstarejša in v najboljšem glasu se nahajajoča
tvrdka za sukno
MORITZ BUM-a
v Brnu
(ustanovljena v letu 1822):

Volneno blago, Brnski izdelki, jako lepi, modni uzorci za cele obleke, po gld. 1.60, 2, 2.50, 3, 3.50 do gld. 8 meter.

Blago za zimske suknje v vseh barvah in vsacega dela, po gld. 2.50, 3.50, 4, 4.50 do gld. 12 meter.

Najnovejša podklada za suknje po gld. 1, 1.50, 2 do gld. 6 meter.

Elegantno blago za hlače po gld. 2, 3, 4, 5 do gld. 8 meter.

Pravi angleški popotni plaidi, 3½ metra dolgi in 1 meter 60 cm. široki, prakt. barv, po gld. 3.50, 5.25, 6.50 do gld. 16 kos.

Velika zaloga sukna vsake baže za civilne in vojaške obleke, livreje, cerkve, bilarde in vozove, sukna za gasilna, strelska, veteranska in druga društva.

Uzorci zastonj in franko. Blago se pošilja samo proti poštnemu povzetju ali predplači. Pošiljatve nad 10 gld. vrednosti poštnine proste.

Karte z mnogovrstnimi uzorci pošiljam na željo zastonj gospodom **krojaškim mojstrom. — Normalno blago** za obleko, **normalne posteljske in potniške odeje, sistema dr. Gustava Jäger-ja v Stuttgartu,** v bogatej izberi. (543—5)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.